

## ՅԵՍՈՒՆ ՏԱՐԻ ԱՌԱՋ

### ԱՄՍՕՐԵԱՅ ԼՈՒՐԵՐ

#### ՀԻՄՆԱՐԱԿԵՐ ՅՈՊՊԷԻ ՎԱՐԺԱՐԱՆԻՆ

Կիրակի, 5 Սեպտ. ի առաւօտուն, Ս. Պատրիարքը կանուխ մեկնեցաւ Յոպպէ, ընկերակցութեամբ Տնօրէն Ժողովոյ անդամներէն Տ. Տիրան, Տ. Սիւնն և Տ. Սեբաստիոն, և Յոպպէի նախորդ Տեսուչներէն Տ. Գէորգ և Տ. Ներսէս վարդապետաց: Ժամանակը նախքան Ս. Պատրարքը, որուն միջոցին քարոզեց օրուան հանդիսութեան առթիւ, ի ներկայութեան խառն ժողովուրդի Ս. Պատրարքէն յետոյ, ճշինող էիցս համայնիցն հոգեւոր երգով կազմուեցաւ թափօր, և վանատան սրահին մէջ կարճ դադարէ մը վերջ, ամբողջ ժողովուրդը, որք և կանայք, մեծք և փոքրեր, հետեակ, համախումբ, գլխաւորութեամբ Ս. Պատրիարք Հօր և ինը վարդապետաց, կէս ժամ գնացքով, ամբողջ Յոպպէաբնակ ժողովուրդին հետաքրքիր նայուածքին առջեւ, հասաւ հին գերեզմանատան վայրը, ուր որդէն քանի մը շարաքաններէ ի վեր դրուած էին ամբողջ չէնթին հիմերը: Հօն, պատշաճ Ս. Գրական ընթերցումներէ, շարականներէ և ազօթքներէ վերջ, Ս. Պատրիարքը՝ կարգաւ տալէ վերջ՝ թողել առաւ յիշատակարան մագաղաթը սրուակի մը մէջ. ապա շաղախեց անկիւնաքար մեծ վէմը և օրհնութեան շէնքին շուրջ կողմերը: Մատաղի զենեմէին միջոցին, Ս. Պատրիարք Հայրը անուանակոչեց դպրոցը՝ Վ. Գլխորդի վարժարան Ս. Աթոռոյ: Զափ չունէր օղեորութիւնը, զոր համօրէն ժողովուրդը կ'արտայայտէր մեծ եռանդով: Ըստ նախահաշուեալ ծրագրի, շէնքին համար վանքը սրամագրած 4300 Պող. Ոսկի, պիտի աւարտի ի վերջ գալ Յունուարի:

Կէսօրէ վերջ, Յոպպէի Տեսուչ Տ. Հայկազուն վրդ. ի կարգապահութեամբ, թէյասեղանի շուրջ խմբում մը սեղի առնեցաւ քաղաքին ճշերուգովմ Քերմանակուն պանդոկին մէջ: Ներկայ էին Հոգեշնորհ վարդապետները և քառասունի չափ յարգելի ազգայիններ: Ուրախ տրա-

մադրութեան մէջ խօսեցաւ Ս. Պատրիարք Հայրը, խօսելով ազգային կրթութեան մեծ պէտքին և վստօքի կողմէ այդ տեսակետով ցուցուած փոյթին մասին: Երկու ազգայիններ, Պ. Պ. Յօսիան և Մաննիկեան, շնորհակալութեան խօսք ուղղեցին ի դէմս Ս. Աթոռոյ և Ս. Պատրիարքին, և սիրով ցոյց տուին յանձնառութիւնը նորաշինուելիք վարժարանին ներքին կառուարտան ժողովուրդին հանդուստեմը հողալու Օրհնութեամբ փակուեցաւ այս խմբումը: Ս. Պատրիարք և վարդապետներ դարձան Երուսաղէմ:

#### ԱՅՏԵԼՈՒԹԻՒՆ Ի ՅԵՐՈՍՈԼ

Գշ. 14 Սեպտ. ին, Ամեն. Ս. Պատրիարք Հայրը, ընկերակցութեամբ Հօղ. Տ. Տ. Սեբաստիոն և Հայրիկ վարդապետաց, առաւօտուն մեկնեցաւ Տիրեբիա, այցելելու աշակերտութեան միւս կէսին, որ երկու շաբաթ առաջ գացած էր Գալիլիա: Ժիշդ կէսօրին հասաւ Տիրեբական ծովին ափը: Իրիկնադէմին այցելեց քիչ մը անդին, ծովկարի եօնալիքի սնորհութեան մեծ անտառը, ուր իրիկը Տեսչին՝ Տ. Եղիշէ վարդապետին հետ (այժմուս Գահակալը Ս. Աթոռոյ — Ծ. Ո.) դեռ նոր հասած և օթեան կազմած էին սարկաւադներէն վեցը և տասը աշակերտներ: Երբ Ս. Պատրիարքը և ընկերացող վարդապետները ժամանեցին իրենց մօտ, ամէնքը նուիրական ծովակին առջև շարուած՝ երգեցին Ն. Շնորհալու Վարդապետ օրինակի, առաքելոցն Քրիստոսի, որք ի ծովէն Տիրեբական ի յերկնային կոչեցան: Ն. Ամեն. զգածուած սրտիւ խօսեցաւ անոնց և յորդորեց զիրենք յիշել ձկնորսի նաւակներուն և ուռկաններուն այդ պարզեկ ոգորտին մէջ փառաւորութեան հոգեւոր կոչումի մեծ դասը և համագրասելի տնոր խորհուրդովր: Մօտակայ Գերմանական օթեան մէջ գիշերելէ վերջ, յաջորդ օրն ամբողջ Սրբազան Հայրը անցուց անտառին մէջ, աշակերտներուն հետ, և իրիկուան դէմ դարձաւ Երուսաղէմ — Նոյն օրը, Տ. Տիրան վրդ. մեկնեցաւ Տիրեբիա:

(«Սիւն», 1937, ԺԱ. Խարի, Հոկտեմբեր, ԹԻԼ 10, էջ 333):